

LIBRIS

We know
books

BIANCA A. ROSE

Dincolo de spaime și oglinzi

LETRAS
Promovăm autorii români

Prolog

Îmi priveam reflexia cu încântare mută, modul în care pietrele colierului purtau jocuri de lumină pe tavanul înclinat al dormitorului meu, rochia roșie din satin care curgea ca lava proaspătă peste trupul meu tânăr, urmele bretelelor care se adânceau în carnea crudă a umerilor mei rotunzi, de copil pârguit ce învață să respire în fumul adolescenței. Ceasul de pe măsuta de toaletă își încremenise acele și am apăsât cu o mișcare mecanică și controlată butonul din spatele carcasi, înainte ca alarma să pornească și să sperie liniștea din jur. Trecuseră doi ani de când ne mutaserăm într-o altă suburbie a New Yorkului, de când părinții noștri încetaseră să-și vorbească și îmi era imposibil să mă acomodez în acel loc, chiar dacă nu era la fel de gălăgios precum cel în care am stat ultima oară, cu acei oameni străini, care nu erau mai puțin străini decât ceilalți pe care-i întâlnisem în ultimul oraș în care poposisem; iar balul din seara aceea era o formalitate pe care nu reușisem să o evit.

—Hai, Karlie! Vreau să văd rochia, strigă Jessica de partea cealaltă a ușii, bătând în bucata de lemn care mă ascundea lumii și făcând ca multitudinea de inele care îi acopereau degetele să facă un zgomot săcăitor.

—Încetează, Jess, vei trezi tot cartierul, am exclamat iritată de insistența sa, prinzându-mi baretele subțiri în jurul gleznelor, așezându-mi tălpile pe modelul incomod și rece al sandalelor.

—Să-i spun lui Dave că te-ai răzgândit? Căpșorul ei blond a apărut prin crăpătura îngustă a ușii, privindu-mă cu ochii mari și verzi pe care-i cunoșteam atât de bine.

—Nu ai îndrăzni, dar o poți face, m-am ridicat de pe scaun, împingându-l până când s-a oprit cu un trosnet în bucata de metal care mărginea patul, făcându-mă să-mi îndrept spatele și să mă pregătesc pentru comentariile surorii mele.

Am deschis ușa cu o smucitură, depărtându-mă cu o urmă de irascibilitate în umeri, iar sora mea mai mică s-a năpustit asupra mea, cercetându-mă uimită și lovindu-mi una dintre șuvițe de parcă ar fi alungat o găză rătăcită de pe bucata sa de tort.

—Știi ce este ciudat și chiar îngrijorător?

Jessica a ridicat din umeri, făcând o drumeție în jurul meu, cercetându-mă cu interes și cu o expresie pe care nu o puteam desluși pe deplin.

—Că ai permis de conducere, am rostit, prinzându-i degetele și împingându-le cât mai departe de buclele mele.

—Ești prea serioasă, a zis, ținându-și buzele. Nu am voie să mă bucur că sora mea merge la bal? Și nu te-am văzut niciodată cu părul ondulat, a adăugat bosumflată, strângându-și brațele la piept, îndepărtându-se cu o atitudine de copil răsfățat, trântindu-se pe marginea patului și bălăbănindu-și picioarele distrasă.

—Nu te poți bucura pentru mine, atâta timp cât eu nu o fac. Anul viitor vei putea merge la propriul tău bal.

—Dave nu este chiar atât de respingător. Bine, miroase a parfum ieftin și își mănâncă unghiile după ce le roade. Cel puțin așa am auzit...

—Jess, încetează! Nu poți crede tot ce spune Rachel.

—Nu o cred, dar teoriile ei sunt foarte amuzante, a zis râzând, iar apoi s-a repezit către poșeta mea, cercetând-o pe toate părțile. Și-a scos de pe deget unul dintre inelele ei preferate și mi l-a așezat în palmă, făcându-mă să poposesc pe pat.

—Îmi alunecă de pe deget, am oftat, privind cercul de argint, gravat cu inițialele numelui său, lăsându-l să cadă de pe degetul meu inelar pe cuvertura care învelea patul.

—Dar este norocos! L-am primit de la tata când am împlinit 12 ani.

—El nu este aici, așa că nu știu cât de norocos este inelul. Cuvintele au izbucnit cu repeziciunea unui fulger, iar ochii Jessicăi și-au pierdut vioiciunea, buzele i s-au unduit într-o jumătate de surâs rigid.

—Ai dreptate, și-a recuperat inelul și l-a așezat pe degetul arătător, întinzându-mi geanta mică și dreptunghiulară. În continuare, cred că el este cel mai norocos, oriunde ar fi.

—Îți place rochia? am întrebat grăbită, dorind să evit o discuție serioasă, două străluciri de sare înghețată valsau pe retina mea, amenințând să se apropie de gene și să-mi coloreze obraji cu mascara.

—Mult prea simplă pentru gustul meu, dar ție îți stă bine, doar ești sora previzibilă. Fără supărare.

—Nici nu vreau să-mi imaginez rochia ta de bal. Jessica mi-a surâs, relaxându-și brațele. Și-a mișcat buzele, încercând să rostească ceva, dar un țipăt ascuțit ne-a spulberat dialogul,

reducând totul la iminența dezastruoasă a haosului ce inunda casa. Nu apucase să spună ceva, ne uitam una la cealaltă, încercând să găsim curajul de a accepta că ceva putea merge rău în seara aceea, iar apoi am coborât în trombă la parter, unde ne aștepta un tablou înspăimântător. Jessica începuse să plângă, pieptul său se zbătea frenetic, iar eu rămăsesem în pragul scărilor, privind speriată către silueta prăbușită într-o baltă de sânge din mijlocul încăperii.

Cine ar fi crezut că se poate furișa atâta amar de sânge în niște zgârieturi atât de mici?

Sertarele și dulapurile din bucătărie erau răvășite, un scaun se afla în fața frigiderului, iar mai multe cutii erau răsturnate pe podea. Obiectele erau scoase din cutiile lor, iar mama, deși plină de zgârieturi și pe jumătate inconștientă, repeta aceeași întrebare:

—De ce nu pot găsi setul de tacâmuri de la nuntă?

—Mamă, nu este niciun set de tacâmuri aici. Jessica îi mângâia părul, atât de asemănător cu al meu, ale cărui vârfuri se odihneau încâlcite în sângele care țâșnea din tăietura din palma sa. Sora mea a continuat să o țină de mână, șoptind cuvinte fără noimă, luând un prosop de bucătărie și presându-l peste rana sângerândă, în timp ce eu m-am dezmeticit cu greu, de parcă fusem prinsă într-o vrajă și m-am făcut utilă.

Am sunat la ambulanță, iar după ce au reușit să o stabilizeze, a trebuit să ne facem un plan. Pierderile de memorie nu erau o simplă întâmplare și nu puteam să mai ascundem sau să ne prefacem că mama uita cum ne cheamă sau chiar că existam, dintr-o pură coincidență. Mătușa Isla a fost de acord să ne găzduiască, ba chiar a insistat să o găzduim noi pe ea, casa în care locuiam fiind mai spațioasă și mai primitoare pentru o

persoană care suferea de Alzheimer, dar și pentru una care aștepta un copil.

Surorile Isla și Tiffany Jones, cu personalități atât de bine deslușite și trăsături fizice care le conferea fiecareia unicitate desăvârșită, aveau un lucru în comun: căsniciile și relațiile eșuate.

Deși nu a fost întotdeauna de acord, mătușa Isla nu i-a putut întoarce spatele surorii ei și nici nouă, până la urmă, părinții lor muriseră, iar în lipsa altor rude apropiate, legătura lor a devenit, inevitabil, mai puternică prin singularitatea sa. Adevărul este că îi dispăcea să stea singură, iar accidentul mamei îi oferea posibilitatea unui cămin însuflețit.

Cu timpul, lucrurile s-au schimbat. Micuța Claire a venit pe lume, Jessica a vrut să studieze în alt stat, iar eu am așteptat.

Capitolul I

Ceața se topea în lanurile adormite, iar fulgii de zăpadă se avântau grăbiți către pământ, lăsând un șuierat prelung când coborau pe brațele de aer înghețat. Un soare palid zgâria zorii, împrăștiind noaptea peste hotarele îndepărtate și luminând misterioasa lume cu flăcări albastre care nu aveau să ardă vreodată. Ceașca de ceai stătea așezată pe marginea pervazului, ultimii aburi pierzându-se ca o fantasmă în suprafața rece a ferestrei, în timp ce privirea-mi era prinsă de cea din urmă stea care nu dorea să se topească de pe bolta crudă și proaspăt înșeninată.

Cine eram eu? Cine eram eu înainte să uit?

Știam că se schimbase ceva în arterele și ventriculele mele, băteau altfel, ca și când încercau să rupă un lanț care le sfărâma libertatea. Un gol imens tăia din mine bucăți de lumină, aș fi vrut să opresc întunericul ce se acomoda cu starea mea de permanentă melancolie, să-l prind în palme și să-l închid într-un hău fără sfârșit, într-un loc din care nu ar fi putut evada.

Karlie nu era așa, nu eram așa înainte să plec din New York și Jessica îmi confirma această bănuială, fiind adesea înfricoșată când deschideam televizorul sau pur și simplu răsfoiam o revistă, de parcă urma să descopăr ceva care m-ar fi nimicit.

—Crezi că Dominic Campbell îmi ascunde ceva? am întrebat eu liniște în glas, punând accentul pe fiecare cuvânt, de parcă aveau puterea de a-mi da un indiciu. Jessica a rămas tăcută preț de câteva clipe, privind către crăpăturile din podea, iar eu am oftat, rezemându-mi palma de tocul rece al geamului.

—Nu știu, Karlie. De ce nu-l întrebi tu, și-a ridicat umerii cu o expresie detașată, până la urmă sunteți, ați fost prieteni. Ai văzut albumul acela, mâna sa era îndreptată către dosarul cu coperte groase care se odihnea pe masă, apari și tu acolo. Se pare că ați petrecut momente frumoase împreună, cel puțin așa reiese din fotografiile acelea.

—Este ceva... ceva lipsește. De exemplu, am rostit alarmată, îndepărtându-mă de la fereastră, luând albumul de fotografii și răsfoindu-l până când am ajuns la poza care mă interesa. Vezi? Aici, pe umărul lui Dominic este o mână, dar persoana a fost decupată din poză. Este o poză de grup, de ce ar trebui să decupeze pe cineva din moment ce sunt amnezică? Nu are sens.

—Poate nu a avut loc în cadru, a rostit sec, jucându-se cu vârfurile blonde ale părului său lung și mătăsos, prins într-o coadă lejeră. Este o coincidență. Cu puțină răbdare, îți vei aminti tot ceea ce trebuie să știi. Zâmbetul crispat i s-a jucat pe buzele pline, încercând să-și descrețească fruntea.

M-am așezat lângă ea pe canapea și am continuat să urmăresc chipurile imortalizate pentru totdeauna în fotografiile din album. Am recunoscut-o pe doamna Campbell, pe micul Johnny, despre care auzisem câteva detalii în treacăt, iar descrierea părea să se potrivească și pe Dominic. Ochii mi s-au axat pe o poză la care nu mă uitasem până atunci cu atenție. M-am apropiat, strângându-mi pleoapele și poposind asupra unei siluete difuze aflate în fundalul imaginii.

—Hm, este cineva în spatele meu și al lui Dominic, am rostit preocupată, dar sora mea credea că am o imaginație bogată, ceea ce nu era tocmai incorect, însă nu era cazul în dimineața aceea.

—Probabil vreo menajeră, vreun valet, în casele acelea de tip muzeu se perindă tot felul de oameni. Nu este nimic ieșit din comun.

—Nu, cred că știu. Privește! Nu ți se pare cunoscut? Întrebarea mea părea o capcană pentru realitatea statică pe care învățasem să o respectăm cu devotament orb. Jessica și-a plimbat ochii în treacăt, renunțând după o uitătură goală și opacă, ridicând din umeri și lăsându-se păgubașă.

—Este un om care pare să discute cu cineva, nimic special. După felul în care sunteți îmbrăcați, pare să fie o petrecere, persoana din spatele vostru poate să fie oricine, a zis cu vocea sa calmă, făcând eforturi să nu pară iritată de întrebările mele.

—Cred că-l cunosc, am zis aproape încrezătoare, certitudinea resimțită anterior dispărând gradual, lăsând o umbră de nesiguranță să se strecoare. Jessica a respirat afectată, dar a mai privit o dată fotografia, chipul său tresărind insesizabil, dar a gonit sentimentul cu o clătinare a capului.

—Nu știu cine este.

—Este prietenul lui Dominic. Știi tu, cel care era în ziua aceea la spital împreună cu voi.

—Prostii!

—Cum îl chema? am zis ca pentru mine, strângându-mi brațele la piept și lăsându-mi capul să se odihnească pe canapea.

—Nu-mi amintesc, dar chiar dacă ar fi el, nu este nimic special. Era o petrecere. Iar tânărul acela avea un caracter respingător, mă îndoiesc că ați avut vreo legătură apropiată. Am

lăsat albumul deoparte și am stat nemișcată, scotocind cu înverșunare prin gânduri, fără să găsesc ceea ce căutam.

—Doamna Campbell m-a anunțat că dorește să discutăm între patru ochi. Habar n-am despre ce este vorba, dar nu poate dura mai mult de jumătate de oră. Și-a luat haina din cuier și m-a privit îngrijorată. Ești sigură că poți să rămâi aici de una...

—De una singură? Clar! Salut-o pe doamna Campbell. Spune-i că îi voi întoarce vizita cât mai curând posibil. Jessica a dat aprobator din cap, închizând ușa în urma sa, sunetul metalic al cheii care se răsucea în broască lovindu-se de liniștea din cameră.

Am urcat scările către încăperea în care-mi petreceam majoritatea timpului, unul dintre geamuri captând momentul în care mașina Jessicai părăsea curtea din spate. Holul era îngust, luminat de veioze înalte și subțiri care păreau să se plieze pe suprafața pereților, asemenea unor ferestre, schimbându-și intensitatea propagată în funcție de ambient și de mișcarea din jur. De-o parte și de alta se aflau patru uși: două descoperind dormitoarele noastre, a treia încăpere slujind drept cameră de oaspeți, iar cea din urmă fiind baia. Casa era mai mult decât potrivită situației în care mă aflam, simplă și ușor de întreținut, știai întotdeauna unde îți sunt lucrurile și îți dădea o stare de siguranță, în care neprevăzutul se ivea atât de rar și atunci era o chestiune banală, ca, de exemplu, pierderea unei șosete sau a elasticilor de păr.

Vechiul meu telefon zăcea sfărâmat pe biroul din camera mea, deși aveam unul funcțional, îmi plăcea să-l știu acolo ca parte a unei existențe de care nu-mi aduceam aminte. Locuiam de aproape două săptămâni în casa aceea, cu excepția vizitelor din partea lui Dominic sau a scurtelor plimbări pe care le făceam

destul de rar, nu socializam prea mult, iar Jessica părea să fie reticentă atunci când venea vorba de a mă lăsa singură.

Am poposit pe marginea patului, privindu-mi brațele acoperite de vânătăi și zgârieturi gălbui ce se învinețeau în zonele din care au fost îndepărtate cioburile de sticlă, iar apoi am scos din dulap cutia cu lucrurile pe care mi le adusese Dominic, spunând că-mi aparțineau. Multe îmi erau necu-noscute: de la haine de firmă și pantofi extravaganti, până la dosarele și agenda pe care se pare că o utilizasem atunci când fusesem în slujba doamnei Campbell.

Le-am citit cu voce tare, dar nu-mi trezeau niciun sentiment, părând a fi o înșiruire de activități și nume necunoscute scrise de mâna altcuiva. Am lăsat agenda deoparte și am ridicat rochia frumos împăturită, de care nu îndrăznisem să mă apropii până atunci. Trezind-o din ritmul și cutia sa, o bucată de hârtie a căzut fără vlagă pe covor. Numele și adresa designerului erau inscripționate cu italice pe ambele părți, așa că m-am hotărât să plec în căutarea atelierului. Nu știam la ce să mă aștept, cel mai probabil simțeam nevoia să evadez, fără să fiu însoțită de sora mea. Reședința familiei Campbell trebuia să fie la cel puțin 15 minute de casa noastră, așa că aveam o oră la dispoziție să mă întorc acasă. Atelierul lui Fatin nu era foarte departe, iar dacă luam un taxi, îmi rămânea timp și de o pictură pe sticlă.

Mi-am luat cheia, am aruncat o privire prin jurul casei, verificând dacă totul era închis, apropiindu-mă de plita electrică a aragazului, șoptindu-i că ar face bine să fie oprită, după care am chemat un taxi, care m-a lăsat în fața unei clădiri vechi a cărei arhitectură ținea cu dinții de prezent, deteriorată până în punctul în care părea părăsită, deși nu părea să se dezintegreze curând, dimpotrivă, era restaurată să arate în felul acela. Am verificat adresa de pe cartea de vizită și se potrivea cu destinația, așa că

am deschis ușa de fier, folosindu-mi toată greutatea corpului ca să o clintesc din loc și am pășit cu ochi cercetători într-o cameră goală. O ușă era întredeschisă de partea cealaltă a încăperii, iar cu excepția unei scări interioare care se unduia către etaj, nimic nu-mi înțețea dorința de a continua.

—Miss Williamson?

Am tresărit, întorcându-mi fața către locul din care provenea vocea răgușită, iar o tânără pe al cărui ecuson scria „Amberley” mi-a oferit un zâmbet schimonosit de parcă văzuse o fantomă.

—Amberley, am rostit cu o voce stranie, încercând să găsesc o similitudine, ceva familiar care să-mi trezească memoria, dar nu-mi crease nicio impresie, ba chiar rămăsesem și mai confuză.

—Mă bucur că ești bine! Am văzut la televizor și nu mi-a venit să cred. Un accident absolut îngrozitor, a adăugat plimbându-și pupilele mari în mod scrutător asupra mea.

—Sunt bine. Mulțumesc! O caut pe domnișoara Fatin, am zis rapid, ridicând cartea de vizită către fața mea.

—Doamna, a îngăimat apropiindu-se de mine, s-a căsătorit recent. După cum vezi, ne schimbăm sediul, a arătat către cealaltă jumătate de cameră, de parcă fusese ceva acolo și acum dispăruse.

—Înțeleg, am mormăit fără vlagă, aruncând o privire rapidă prin jur.

—Doamna Fatin nu este aici. Dacă vrei, îi pot spune că ai trecut pe aici, de una singură.

—Nu este nevoie, am zis rapid, zâmbind încurcată și mișcându-mi picioarele către ieșire. Mi-a părut bine să te văd.

Amberley și-a luat la revedere cu o însuflețire exagerată, spunându-mi să-l salut pe Dominic și că ne va aștepta la noul sediu, oferindu-mi o carte de vizită aurie. Am plecat îngândurată, picioarele purtându-mă pe străzi fără o destinație anume, trezindu-mă că zăbovesc minute în șir în fața unor vitrine colorate, asta până când alarma telefonului m-a atenționat că era timpul să mă îndrept spre casă, asta dacă nu voiam să-i provoc un atac de panică Jessie. Am răsuflat ușurată, lăsându-mi mânușile și paltonul în cuier, respirând în aerul cald al casei; reușisem să ajung înaintea surorii mele, așa că m-am schimbat în haine comode și am pus ceainicul pe foc, așteptând cu încordare să-și facă apariția în orice secundă.

—Ai fost pe afară? Întrebarea Jessie m-a luat prin surprindere, vocea sa zgribulită și sprâncenele ridicate mi-au amintit că uitasem să închid ușa.

—Da, am ieșit să iau puțin aer, i-am aruncat un zâmbet inocent, turnând apa fierbinte în ceștile reci și privind cum capătă o culoare roșiatică. Cum a fost întâlnirea cu doamna Campbell? Am întors cu dibăcie cursul conversației, privind-o cu coada ochiului cum își deschide fermoarul cizmelor înalte și se apropie către insula din mijlocul bucătăriei, trântindu-se cu un oftat pe scaunul rotund, căutând un punct de care să-și fixeze atenția și cercetându-și cu interes mâinile cu degete lungi și elegante.

—A fost bine, am avut o discuție serioasă. Voi lucra pentru firma lor. Mi-a spus că postul tău rămâne vacant până când vei dori să-ți reiei îndatoririle. Nu este nicio grabă, un zâmbet sfios i-a înflorit în colțul gurii, jucându-se cu bucata de hârtie a pliculețului de ceai.

—Foarte drăguț din partea doamnei Campbell, am șoptit gânditoare, iar Jessica m-a aprobat în liniște, sorbind cu plăcere

din lichidul acrișor, întorcându-și brusc atenția către ecranul telefonului. Se pare că trebuie să-mi găsesc o dădacă, acum că vei fi plecată la firmă o bună parte din zi, mi-am arcuit buzele, dar ea nu a gustat gluma.

—Nu pot să stau la nesfârșit pe banii tăi, care și așa se împuținează pe zi ce trece, tonul vehement din vocea sa m-a făcut să tresar. Trebuie să ne descurcăm cumva, iar doamna Campbell mi-a oferit posibilitatea asta.

—Și este foarte bine! am întrerupt-o într-un mod nepoliticos, dar mi se părea singura soluție la momentul respectiv. Calmează-te, Jess! Nu știi ce s-a întâmplat sau ce ai descoperit, dar nu-mi place starea ta, am adăugat cu seninătate, parcă dorindu-mi din toată inima să o fac să-mi spună mai multe detalii, odihnindu-mi palma pe brațul său. Dacă vrei, am făcut o pauză scurtă, cât să-mi dreg vocea încordată, putem să ne întoarcem acasă. Și așa nu cunoaștem pe nimeni aici, iar într-o săptămână va fi Crăciunul. Uitasem de Crăciun, până când cuvântul mi-a alunecat de pe limbă. Era prima dată când nu eram acasă în perioada aceea a anului și mă simțeam teribil de singură sau poate că era urma unei melancolii care mă bântuise luni în șir, iar acum o resimțeam mai feroce ca oricând.

—Dominic crede că îți va face bine să mai rămâi o vreme aici, și-a strâns palmele în jurul căinii. Nu știu dacă sunt de acord cu el, dar știi cum este acasă.

Știam prea bine.

—Stai puțin, nu ai spus că te vezi cu doamna Campbell?

—Ba da, chiar așa am făcut. Nu era la conac, așa că am fost la firmă. Dominic, în calitate de manager, este mereu acolo, așa că o întâlnire cu el era inevitabilă. Nu știu de ce ne ajută și întreaga situație este bizară, trebuie să recunosc. Dar oare o fi

atât de greșit să credem în bunătatea autentică a unor străini? Măcar o singură dată...

—Nici eu, am zis bănuitoare, evitând să-i răspund la întrebare. Știu că-mi ascunde ceva și mă evită, iar toată bunăvoința lui pare o șaradă menită să atenueze adevărul. Ceva s-a întâmplat în seara aceea. Ceva ce preferă să păstreze pentru el și nu aș fi surprinsă dacă tu ai ști detalii pe care nu le voi afla niciodată, m-am uitat cu suspiciune către ea, înclinându-mi fața.

—Așa cum a zis și el, atunci când eram la spital, a început plictisită, a fost o neînțelegere, tu ai decis să mergi la hotel și să reconsideri situația, să-ți limpezești gândurile. Nu se gândea că vei avea un accident. Totul s-a petrecut atât de repede, iar el se simte extrem de vinovat. Cel puțin asta cred eu. Asta am înțeles din pledoaria lui, scurtă și incoerentă. Poate ar trebui să închidem ochii la ceea ce ne este necunoscut și să trăim în prezent.

—Cred că aveai dreptate. Ar fi trebuit să plecăm din prima săptămână. Nu am descoperit nimic, din contră, a trebuit să merg la un magazin de electronice pentru a găsi mai multe informații despre accident, pentru că voi mi-ați restricționat accesul la internet.

—Am făcut-o pentru binele tău, a răspuns agitată, presându-și ochii mari și expresivi asupra chipului meu. Am crezut că-ți vor face rău și așa ai coșmaruri în fiecare seară. Cu ce te-ar ajuta să vezi imagini de la locul accidentului? Te-a ajutat cu ceva? Este oribil să te văd așa! Recunosc, nu știu cum să mă descurc cu situația asta, tu ai fost mereu cea care pune lucrurile în ordine, în timp ce eu mă ascundeam, a adăugat ușor, mușcându-și buzele și lăsând o lacrimă greoaie să-i traverseze obrazul suplu, impecabil.